

Danielin kirja – sata kaksitoista

Ismaaan profeetallisen symboliikan paljastaminen: jousimiehestä 144 000:n sinetöijäksi

Jeff Pippenger
2024-03-02

Ja Jumala oli pojan kanssa; ja hän kasvoi, asui erämaassa ja tuli jousiampujaksi. 1. Mooseksen kirja 21:20.

Ismaelista tuli jousimies, mikä on sodankäynnin vertauskuva, samoin kuin Roomaa vastaan toimeenpantavan täytöntöönpanevan tuomion vertauskuva.

Niiden ääni, jotka pakenevat ja pelastuvat pois Babylonian maasta, julistamaan Siionissa Herran, meidän Jumalamme, koston, hänen temppelinsä koston. Kutsukaa jousimiehet kokoon Babylonia vastaan; kaikki te, jotka jännitätte jousen, leiriytykää sen ympärille joka puolelle; älkää antako yhdenkään sieltä päästä pakoon. Maksakaa sille sen tekojen mukaan; kaiken sen mukaan, mitä se on tehnyt, tehkää sille; sillä se on ollut ylpeä Herra vastaan, Israelin Pyhää vastaan. Jeremia 50:28, 29.

Jousimiehet kostavat Babylonille hänen tekojensa mukaan, ja tuo kosto alkaa pian tulevan sunnuntailain myötä, Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toisen äänen yhteydessä, jolloin Babylonin asteittainen toimeenpaneva tuomio alkaa.

Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään ettekä saisi osaksenne hänen vitsauksiaan. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä. Kostakaa hänelle niin kuin hän on teille kostanut, ja antakaa hänelle kaksinkertaisesti hänen tekojensa mukaan; siihen maljaan, jonka hän on täyttänyt, täyttäkää hänelle kaksin verroin. Niin paljon kuin hän on itseään kirkastanut ja hekumassa elänyt, niin paljon antakaa hänelle vaivaa ja surua. Sillä hän sanoo sydämessään: Minä istun kuningattarena enkä ole leski, enkä ole surua näkevä.” Ilmestys 18:4–7.

Ismael ja hänen äitinsä Hagar estettiin perimästä esikoisen oikeutta, ja heidät karkotettiin. Näin kateudesta tuli islamin profeetallinen liikkeellepaneva voima ja sodankäynnistä sen profeetallinen tehtävä. Ensimmäinen maininta sisältää sen rajoituksen, jonka Saara asetti Ismaelin ja hänen äitinsä ylle, ja tästä heidän ”rajoittamisestaan” tuli islamin ensisijainen profeetallinen tunnuspiirre kautta Jumalan Sanan ja historian. Ismaelin jälkeläisten tuli olla kuin villit miehet, joiden käsi oli jokaista vastaan, ja heidän villi luonteensa kuvataan villin arabialaisen aasin, hevoseläinten heimoön kuuluvan eläimen, kautta. Näin ensimmäisen ja toisen voihuudon islamilainen sodankäynti esitetään vihaisilla hevosilla ratsastavina satureina.

Islam on myöhäissateen sanoma, ja on täysin sopivaa, että kolme voi-huutoa edustavat kolmea erityistä profeetallista linjaa, sillä myöhäissateen menetelmä on ”rivi rivin päälle”. Kun kahden ensimmäisen linjan profeetalliset ominaispiirteet tuodaan yhteen, ne muodostavat kolmannen

voi-huudon linjan. Kaikki kolme profeetallista linjaa havainnollistavat sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen ajanjaksoa. Nuo kolme linjaa edustavat myöhäissateen vuodattamisen ajanjaksoa, sillä myöhäissade alkoi pirskottaa, kun kolmas voi-huuto saapui 11. syyskuuta 2001.

“Myöhäissateen on määrä langeta Jumalan kansan päälle. Väkevä enkeli on astuva alas taivaasta, ja koko maa on valaistuva hänen kirkkaudestaan.” Review and Herald, 21. huhtikuuta 1891.

Sinetöimisen ajanjaksoa kuvasi myös se ajanjakso, joka alkoi 11. elokuuta 1840 ja päättyi kolmannen enkelin saapumiseen 22. lokakuuta 1844. Tätä ajanjaksoa kuvattiin myös Habakukin kirjan toisessa luvussa. Milleriläinen historia täytti Habakukin kirjan toisen luvun, ja näin tehdessään se alkoi, kun enkeli laskeutui 11. elokuuta 1840, ja päättyi, kun kolmas enkeli saapui 22. lokakuuta 1844.

Habakukin toinen luku osoittaa, että näyn lopussa näky ”puhuisi”. Ilmestyskirjan kymmenennen luvun kolmannessa jakeessa enkeli huusi (puhui) suurella äänellä, ja 22. lokakuuta 1844 sama enkeli vannoi (puhui), että ”aikaa ei enää olisi”. Habakukin toisen luvun ensimmäisen jakeen vartija sijoittuu 11. elokuuta 1840, sillä silloin vartijat korottavat äänensä.

Vuoden 1888 kapinassa, jonka sisar White osoittaa edustavan Ilmestyskirjan kahdeksattatoista enkeliä, jonka oli määrä valaista maa Hänen kirkkaudellaan, vartijat (Jones ja Waggoner) korottivat ”äänensä” kuin pasuunan näyttääkseen Jumalan kansalle heidän rikkomuksensa, sillä heidän sanomansa oli Laodikealle annettu sanoma. Syyskuun 11. päivänä 2001, jota vuoden 1888 historia esikuvasi, Herra johdatti viimeisten päivien kansansa takaisin Jeremian vanhoille poluille, missä vartijoita ei kuultu. Enkelin laskeutuminen merkitsee vartijoiden profeetallista saapumista.

”Ääni”, joka saapui 11. elokuuta 1840, välitettiin vartijoiden kautta, ja Jeremialle sanottiin, että jos hän pettymyksensä jälkeen palaisi uskoonsa ja luottamukseensa Jumalaan, hänestä tulisi Jumalan suu. Kun näky, joka viipyi, lopulta saapui 22. lokakuuta 1844, se ”puhui”. Habakukin toisen luvun ajanjakso, joka täyttyi milleriittien historiassa, havainnollistaa sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen ajanjaksoa.

On olennaisen tärkeää tunnistaa, että 11. elokuuta 1840:stä 22. lokakuuta 1844:ään ulottuva ajanjakso havainnollistaa sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöimistä, mikä on se ajanjakso, jolloin myöhäissade vuodatetaan. Tämä on olennaista, sillä myöhäissateen sanoma on tunnistettava menetelmällä ”rivi rivin päälle”. Tuo erityinen ajanjakso, joka on sadan neljäkymmenenneljän tuhannen sinetöiminen, esitetään toistuvasti profeetallisissa linjoissa, ja näin on myös Habakukin toisessa luvussa, jonka sisar White suoraan osoittaa täyttyneen milleriittien historiassa. Hän opettaa myös toistuvasti, että milleriittien historia toistuu sadan neljäkymmenenneljän tuhannen historiassa.

”Niihin profetioihin, joiden he olivat katsoneet koskevan toisen adventin aikaa, kietoutui opetusta, joka oli erityisesti sovitettu heidän epävarmuutensa ja jännityksensä tilaan ja rohkaisi heitä odottamaan kärsivällisesti uskossa, että se, mikä nyt oli heidän ymmärrykselleen

hämärää, tehtäisiin aikanaan selväksi.

Näihin profetioihin kuului Habakukin 2:1–4: ”Minä seison vartiopaikallani ja asetun varustukselle, ja tähystän nähdäkseni, mitä Hän minulle puhuu ja mitä minä vastaan, kun minua nuhdellaan. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja tee se selväksi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Sillä näky odottaa vielä määräaikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, eikä se viivästy. Katso, hänen sielunsa on pöyhkeydessään väärä hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta.”

Jo vuonna 1842 tässä profetiassa annettu ohje ”kirjoita näky ja piirrä se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta” oli johtanut Charles Fitchin laatimaan profeetallisen kartan Danielin kirjan ja Ilmestyskirjan näkyjen havainnollistamiseksi. Tämän kartan julkaisemista pidettiin Habakukille annetun käskyn täyttymyksenä. Kukaan ei kuitenkaan tuolloin huomannut, että samassa profetiassa esitetään näyn täyttymisen näennäinen viivästyminen — viipymisen aika. Pettymyksen jälkeen tämä raamatunkohta näytti hyvin merkitykselliseltä: ”Sillä näky odottaa vielä määräaikaansa, mutta lopussa se puhuu, eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, eikä viivähdä.... Vanhurskas on elävä uskostansa.”

Myös eräs osa Hesekielin profetiasta oli uskoville voiman ja lohdutuksen lähde: ”Herran sana tuli minulle sanoen: Ihmislapsi, mikä on tämä sananlasku, joka teillä on Israelin maassa, kun sanotte: Päivät pitkittyvät, ja jokainen näky raukeaa? Sano heille siis: Näin sanoo Herra, Herra.... Päivät ovat lähellä, ja jokaisen näyn täyttymys.... Minä puhun, ja se sana, jonka minä puhun, toteutuu; sitä ei enää viivytetä.” ”Israelin huone sanoo: Näky, jonka hän näkee, koskee monia tulevia päiviä, ja hän profetoi kaukaisista ajoista. Sano sentähden heille: Näin sanoo Herra, Herra: Yhtäkään minun sanoistani ei enää viivytetä, vaan sana, jonka minä olen puhunut, tapahtuu.” Hesekiel 12:21–25, 27, 28.” Suuri taistelu, 391–393.

Milleriläiset eivät ainoastaan nähneet itseään täyttämässä vertausta kymmenestä neitsyestä sekä Habakukin toista lukua, vaan heidät johdatettiin myös näkemään, että se historian vaihe, jossa he täyttivät nämä profetiat, oli samalla Hesekielin osoitus juuri tuosta samasta historiasta, jossa ”jokaisen näyn täyttymys” oli toteutuva. Se historian linja, joka edustaa sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimistä, on se, jossa jokaisen näyn täyttymys toteutuu!

Viivat, jotka kuvaavat myöhäissateen ajanjaksoa ja sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimistä, tuodaan yhteen osoittamaan, että profeetallisessa historiassa on poikkeuksetta Alpha ja Omega -allekirjoitus.

Millerilainen historia alkaa Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin äänellä ja päättyy samaan ääneen. Syyskuun 11. päivä 2001 alkaa Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun ensimmäisellä äänellä ja päättyy Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun toisella äänellä. Habakukin toinen luku alkaa vartijain äänellä ja päättyy Jeremian vartijan ääneen. Ensimmäinen voi alkaa Muhammedista ja päättyy Muhammed II:een. Toinen voi alkaa islamin neljän enkelin vapauttamisesta ja päättyy islamin pidättämiseen.

Se menettelytapa, joka on myöhäissade, on Jesajan ”rivi rivin päälle” -menetelmä, ja ne rivit, jotka tuodaan yhteen myöhäissateen sanoman tunnistamiseksi ja vahvistamiseksi, sisältävät

poikkeuksetta Alfa ja Omegan tunnusmerkin. Ilmestyskirjan yhdeksäs luku alkaa ensimmäisen voi-huudon osalta Muhammedista ja päättyy Muhammed II:een. Tämä ajanjakso jakautuu kahteen sodankäynnin lajiin: ensimmäinen oli järjestäytymättömiä hyökkäyksiä Roomaa vastaan, jotka alkoivat toden teolla Abubakarin aikana, ja sitten seurasi sadanviidenkymmenen vuoden kausi, jonka aikana islamin ensimmäinen järjestäytynyt sodankäynti toteutui.

Sataa viittäkymmentä vuotta on esitetty ajan ennustuksessa ”viisi kuukautta”. Toisella voi-huudolla on samoin ajan ennustus, joka on kolmesataayhdeksänkymmentäyksi vuotta ja viisitoista päivää. Sen vuoksi, koska ensimmäisen ja toisen voi-huudon profeettallinen rakenne yhdistää lopun alkuun, se sisältää jaon sinetöimisen ja tietyn ajanjakson välillä. Sinetöimisprosessi esitetään ensimmäisen voi-huudon historian alussa, ja se esitetään toisen voi-huudon lopussa.

Sitä, mikä seuraa neljännen jakeen sinetöimistä ensimmäisessä voi-huudossa, ovat ”viisi kuukautta” (sata viisikymmentä vuotta). Viisi kuukautta yksilöidään kahdesti, kerran jakeessa viisi ja jälleen jakeessa kymmenen. Se, mikä edeltää toisen voi-huudon sinetöimisprosessia 11. elokuuta 1840 – 22. lokakuuta 1844, on viidennentoista jakeen profetia ”hetkestä, päivästä, kuukaudesta ja vuodesta” (kolmesataa yhdeksänkymmentäyksi vuotta ja viisitoista päivää). Yhdessä yhtenäisessä jatkumossa viides ja kuudes pasuuna alkavat ja päättyvät sinetöimisprosessin havainnollistukseen.

Kahtena linjana, sovellettuina ”rivi rivin päälle”, ne osoittavat alun ja lopun, joita merkitsevät Muhammed ensimmäinen ja Muhammed toinen. ”Rivi rivin päälle” ne osoittavat kummassakin linjassa kaksi erillistä ajanjaksoa, mikä johtuu siitä, että kumpikin linja sisältää aikaprofetian. Ensimmäisen voi-huudon historiassa islamin tuli ”vahingoittaa” Roomaa, ja toisessa voi-huudossa sen tuli ”tappaa” Rooma. Ensimmäinen voi-huuto oli keihäiden, miekkojen ja nuolten sotaa, ja toinen voi-huuto toi ruudin aseistukseksi.

”JAE 10. Ja niillä oli pyrstöt skorpionien kaltaiset, ja niiden pyrstöissä oli pistimet; ja niiden valta oli vahingoittaa ihmisiä viiden kuukauden ajan. 11. Ja niillä oli kuningas yllänsä, syvyyden kuilun enkeli, jonka nimi hebrean kielellä on Abaddon, mutta kreikan kielellä hänen nimensä on Apollyon.

”Tähän asti Keith on tarjonnut meille havainnollistuksia viiden ensimmäisen pasuunan soimisesta. Mutta meidän on nyt jätettävä hänet ja siirryttävä tarkastelemaan tässä esiin tuotua profetian uutta piirrettä, nimittäin profeettallisia ajanjaksoja.

”Heidän valtansa oli vaivata ihmisiä viisi kuukautta.—1. Herää kysymys: mitä ihmisiä heidän oli määrä vaivata viisi kuukautta?—Epäilemättä samoja, jotka heidän myöhemmin oli määrä surmata (ks. jae 15): ”ihmisten kolmas osa” eli Rooman valtakunnan kolmas osa — sen kreikkalainen osa.

”2. Milloin heidän tuli aloittaa kidutustyönsä? 11. jae vastaa tähän kysymykseen.

“(1) ‘Heillä oli kuningas yllään.’ Muhammedin kuolemasta aina lähelle kolmattatoista vuosisataa muhamettilaiset olivat jakaantuneina eri ryhmittymiin useiden johtajien alaisuudessa, ilman että heidän kaikkien ylle olisi ulottunut mitään yleistä maallista hallitusta. Lähellä kolmattatoista vuosisataa Othman perusti hallituksen, joka sittemmin on tullut

tunnetuksi ottomaanien hallituksena eli valtakuntana ja joka kasvoi, kunnes se ulottui kaikkiin tärkeimpiin muhamettilaisiin heimoihin kooten ne yhdeksi suureksi monarkiaksi.

“(2) Kuninkaan luonne. ’Joka on syvyyden enkelinä.’ Enkeli merkitsee sanansaattajaa, palvelijaa, joko hyvää tai pahaa, eikä aina hengellistä olentoa. ’Syvyyden enkeli’, eli sen uskonnon ylimmäinen palvelija, joka tuli sieltä, kun se avattiin. Tuo uskonto on muhamettilaisuus, ja sulttaani on sen ylimmäinen palvelija. ’Sulttaani eli suuri seigniori, miksi häntä välinpitämättömästi nimitetäänkin, on myös ylin kalifi eli ylipappi, yhdistäen persoonassaan korkeimman hengellisen arvon ja ylimmän maallisen vallan.’ —World As It Is, s. 361.”

”(3) Hänen nimensä. Hepreaksi ”Abaddon”, tuhoaja; kreikaksi ”Apollyon”, se, joka hävittää tai tuhoaa. Koska sillä on kaksi eri nimeä kahdella kielellä, on ilmeistä, että tarkoituksena on esittää vallan luonne eikä sen nimi. Jos näin on, hän on, kuten molemmilla kielillä ilmaistaan, tuhoaja. Tällainen on aina ollut ottomaanien hallituksen luonne.

”Mutta milloin Othman teki ensimmäisen hyökkäyksensä Kreikan valtakuntaa vastaan? — Gibbonin teoksen *Decline and Fall jne.* mukaan: ”Othman tunkeutui ensimmäisen kerran Nikomedeian alueelle 27. päivänä heinäkuuta vuonna 1299.””

Muutamien kirjoittajien laskelmat ovat perustuneet oletukseen, että ajanjakson tulisi alkaa Osmanien valtakunnan perustamisesta; mutta tämä on ilmeisesti erehdys; sillä heidän ei ainoastaan tullut saada kuningasta ylleen, vaan heidän tuli myös vaivata ihmisiä viisi kuukautta. Mutta vaivauksen ajanjakso ei voinut alkaa ennen vaivaajien ensimmäistä hyökkäystä, joka oli, kuten edellä on todettu, 27. heinäkuuta 1299.

Seuraava laskelma, joka perustui tähän lähtökohtaan, laadittiin ja julkaistiin vuonna 1838 J. Litchin teoksessa nimeltä *Christ’s Second Coming, etc.*

”Ja niiden valta oli vahingoittaa ihmisiä viisi kuukautta.’ Tähän saakka ulottui heidän valtuutensa: he saivat jatkuvin hävitysretkin vaivata, mutta eivät poliittisessa mielessä surmata heitä. ’Viisi kuukautta’, kolmekymmentä päivää kuukaudessa, antaa meille sata viisikymmentä päivää; ja nämä päivät, ollessaan vertauskuvallisia, merkitsevät sataa viittäkymmentä vuotta. Alkaen 27. heinäkuuta 1299 nämä sata viisikymmentä vuotta ulottuvat vuoteen 1449. Koko tuon ajanjakson turkkilaiset olivat mukana lähes lakkaamattomassa sodankäynnissä Kreikan valtakuntaa vastaan, mutta kuitenkin sitä valloittamatta. He valtasivat ja pitivät hallussaan useita kreikkalaisia maakuntia, mutta silti Kreikan itsenäisyys säilyi Konstantinopolissa. Mutta vuonna 1449, sadan viidenkymmenen vuoden päätyessä, tapahtui muutos, jonka historia esitetään seuraavan pasuunan yhteydessä.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 505–507.

Uriah Smith siteeraa Josiah Litchin laskelmaa sadastaviidestäkymmenestä vuodesta, joka päättyessään merkitsee lähtökohtaa seuraavan Pasuunan kolmensadanyhdeksänkymmenen vuoden ja viidentoista päivän profetialle. Kommentoidessaan Litchin ennustusta näistä kahdesta toisiinsa liittyvästä aikaprofetiasta sisar White kirjoitti:

”Vuonna 1840 toinen huomattava profetian täyttyminen herätti laajaa kiinnostusta. Kaksi vuotta aikaisemmin Josiah Litch, yksi toisen adventin johtavista julistajista, julkaisi

Ilmestyskirjan 9. luvun selityksen, jossa ennustettiin Osmanien valtakunnan luhistuminen. Hänen laskelmiensa mukaan tämän vallan oli määrä kukistua... 11. elokuuta 1840, jolloin Konstantinopolissa olevan ottomaanivallan voidaan odottaa murtuvan. Ja uskon, että näin tullaan toteamaan.”

„Juuri määrättyyn aikaan Turkki hyväksyi lähettiläitensä välityksellä Euroopan liittoutuneiden valtojen suojeluksen ja asettui siten kristittyjen kansakuntien valvonnan alaiseksi. Tapahtuma täytti ennustuksen täsmällisesti. Kun tämä tuli tunnetuksi, suuret ihmisjoukot vakuutuivat niiden profeettallisen tulkinnan periaatteiden oikeellisuudesta, jotka Miller ja hänen työtoverinsa olivat omaksuneet, ja adventtiliike sai ihmeellisen sysäyksen. Oppineet ja arvossa pidetyt miehet liittyivät Milleriin sekä hänen näkemystensä julistamisessa että niiden julkaisemisessa, ja vuodesta 1840 vuoteen 1844 työ levisi nopeasti.” The Great Controversy, 334, 335.

Ensimmäinen ja toinen voi liittyvät toisiinsa kahden toisiinsa kytkeytyvän aikaprofetian kautta. Ensimmäinen voi alkaa sinetöimisen kuvauksella, ja toinen voi päättyä Augustin 11. päivän 1840 historiasta aina seitsemännen pasuunan soimiseen 22. lokakuuta 1844 saakka, mikä on niin ikään sinetöimisen kuvaus. Alku ja loppu kantavat Alfa ja Omegan tunnusmerkkiä, sillä, samoin kuin siinä historiassa, jossa Kristus vahvisti liiton yhdeksi viikoksi, ajanjakso jakautuu kahteen osaan. Ensimmäinen ajanjakso alkaa ensimmäisestä Muhammedista ja päättyy toiseen Muhammediin. Toinen ajanjakso alkaa ”äänellä Jumalan edessä olevan kultaisen alttarin neljästä sarvesta”, ja se päättyy Kristuksen ”ääneen”, joka vannoo ”hänen kauttansa, joka elää aina ja iankaikkisesti, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei aikaa enää ole.”

हम इस अध्ययन को अगले लेख में आगे बढ़ाएँगे।

”Jokainen kysymys, jonka Saatana voi herättää mielessä synnyttääkseen epäilyksen Jumalan kansan menneitten vaellusten suuren historian suhteen, miellyttää hänen saatanallista majesteettiaan ja on loukkaus Jumalaa kohtaan. Sanoma Herran pian tapahtuvasta tulemisesta voimassa ja suuressa kirkkaudessa tähän maailmaamme on totuus, ja vuonna 1840 monet äänet kohotettiin sen julistamiseksi.” Manuscript Releases, osa 9, 134.